



ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Elexovej a členov senátu JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, v právnej veci žalobcu : **L. T. s.r.o.** so sídlom P. č. 2503/1, X. H., IČO : X., zast.: *JUDr. A. D.*, advokátkou so sídlom Z. č. 4, P. proti žalovanému : **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, so sídlom Nová ulica č. 13, 975 04 Banská Bystrica, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu v daňovom konaní, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 3. apríla 2007 č.k. 1 S 137/2005-53, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 3. apríla 2007 č.k. 1 S 137/2005-53 **p o t v r d z u j e** .

Žalobcovi právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a** .

O d ô v o d n e n i e :

Rozhodnutím č. I/225/212-14171/2005/990705-r zo dňa 29. marca 2005 žalovaný ako odvolací daňový orgán potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Daňového úradu Poprad č. 717/230/82956/04/Neuv zo dňa 01.12.2004, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie

obdobie roku 2002 v sume 3.004.700,– Sk na tom základe, že z jeho nákladov boli vylúčené nasledovné sumy :

- a) 3.388.000,– Sk z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok požadovaných daňovými predpismi na výdavky spojené s vykonaním stavebných opráv,
- b) 1.080.000,– Sk z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok požadovaných daňovými predpismi na uznanie odmeny vyplatenej na základe mandátnej zmluvy za výdavok,
- c) 7.220.000,– Sk z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok požadovaných daňovými predpismi na výdavky spojené s reklamnou činnosťou, marketingom a sprostredkovaním.

Vo vzťahu k vylúčeniu výdavkov neoprávnene uplatnených na stavebné opravy v sume 3.388.000,– Sk správca dane uviedol, že počas daňovej kontroly bolo zistené nielen z názvu zmluvy o dielo a jej obsahu (dielom mala byť podľa čl. 2 predloženej zmluvy rekonštrukcia prenajatého objektu garáží, mali byť vykonané práce rozsahom špecifikované v čl. 3, pričom k podpisu zmluvy o dielo došlo už v štádiu čiastočnej realizácie týchto prác), ale aj z vyhodnotenia jednotlivých dôkazov (najmä znaleckého posudku Ing. H., miestneho zisťovania u pôvodného vlastníka objektu garáží C. J. P. a v P. V. S., a.s., P.), že žalobca sumu 3.388.000,– Sk využil na technické zhodnotenie v zmysle § 33 zákona č. 366/1999 Z.z. o daniach z príjmov (najmä s prihliadnutím na vykonané práce na kanalizácii, plynovom kúrení a zníženie stropu a ďalej, že nemohlo ísť o opravu, lebo uvedené stavebné prvky v zmysle dokazovania pôvodný objekt garáží neobsahoval), čo však žalobca odmieta uznať tvrdiac, že neexistovala projektová dokumentácia, neprebehlo stavebné konanie a preto neexistuje ani stavebné povolenie.

Žalovaný vylúčil možnosť vykonania opráv stavby aj z toho dôvodu, že medzi výdavky je možno zaradiť takéto náklady iba v prípade, ak spĺňajú základné podmienky uvedené v § 24 zák. č. 366/1999 Z.z. Pretože žalobca nebol vlastníkom priestorov, do ktorých stavebne zasiahol, potom mohol v zmysle § 669 Občianskeho zákonníka iba požadovať od vlastníka objektu garáží (M. F. A. M.) náhradu takto vynaložených nákladov.

Ďalej žalovaný sa v svojom odôvodnení stotožnil s právnymi závermi prvostupňového správcu dane o nedostatkoch predloženej zmluvy o dielo (najmä zdôraznil ust. § 536 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktoré požaduje určiteľnosť diela). Naopak nesúhlasil s názorom žalobcu, že zmluva o dielo má

charakter rámcovej zmluvy, a preto je možno dielo dotvárať na základe dodatočne vydaných pokynov počas jeho realizácie.

Podľa odôvodnenia žalovaného nebol žalobca doklady o vykonaných prácach na objekte garáží (išlo o opravu elektroinštalácie, betonárske práce na podlahách, výkopové práce, opravu fasád, brán, strechy a kanalizácie, maliarske a búracie práce, zníženie stropu a vytvorenie dvoch kancelárií a tiež vykonanie opravy kúrenia spojenej s dodávkou 3 plynových kotlov) počas kontroly schopný predložiť s odôvodnením, že kompletným vykonaním prác poveril dodávateľa a len prevzal kompletno ukončenú opravu. Naopak tento dodávateľ tvrdil správcovi dane počas miestneho zisťovania, že uvedené práce boli vykonané na základe mandátnej zmluvy a ústnej dohody so S. I. S., spol. s r.o., P., ktorá však na predvolania správcu dane nereagovala.

Ako ďalší dôkaz žalobca neskôr, tzn. 21.01.2005, predložil vo fotokópii strany stavebného denníka, čo je však podľa mienky žalovaného v rozpore s jeho prehlásením zo dňa 17.06.2004, že v dôsledku komplexného poverenia dodávateľa vykonaním prác nemôže žiadne doklady predložiť.

Vo vzťahu k vylúčeniu výdavkov neoprávnene uplatnených žalobcom ako odmena vyplatená p. R. P. v zmysle mandátnej zmluvy v sume 1.080.000,- Sk správca dane uviedol, že počas daňovej kontroly bolo zistené, že menovanému mala byť táto odmena vyčíslená vo výške 4,5% za zariadenie prepravných výkonov v mene žalobcu pre S. W. S., spol. s r.o., P. prevyšujúcich hodnotu 24 miliónov Sk. Miestnym šetrením bolo zistené, že so S. W. S., spol. s r.o., P. –M. rokoval iba p. M. F., ako konateľ žalobcu, a p. P. nepoznajú a nikto s ním nerokoval.

Neskôr v odvolacom konaní žalobca predložil viacero potvrdení fyzických osôb, ktoré mali osvedčiť tú skutočnosť, že menovaný P. ich skontaktoval začiatkom roku 2002 za účelom spolupráce so žalobcom. Tieto dôkazy však žalovaný vyhodnotil, že sú v rozpore s pôvodným tvrdením žalobcu. V rámci odvolacieho konania bol p. P. vypočutý za prítomnosti p. M. F., pričom p. P. do zápisnice uviedol, že neuzatvoril mandátnu zmluvu so žalobcom, žiadnu faktúru vrátane pokladničných blokov nevystavil a tiež neprijal žiadnu hotovosť. Osobu konateľa nepozná a vidí ho po prvýkrát. Žalovaný v svojom odôvodnení uviedol, že tieto skutočnosti potvrdil aj žalobca.

Vo vzťahu k vylúčeniu výdavkov neoprávnene uplatnených pre reklamnú činnosť, marketing a sprostredkovanie v sume 7.220.000,- Sk správca dane

uviedol, že žalobca predložil potvrdenia, že S. K., spol. s r.o., Z., C., spol. s r.o. S., a ďalej p. T. S., J. a p. Š. R., B. boli počiatkom roku 2002 oslovení S. G. I. B., s.r.o. ohľadom spolupráce (zabezpečenia a sprostredkovania dopravných služieb) so žalobcom. Ďalej žalobca predložil súbor faktúr s celkovým obratom dopravných služieb presahujúcim sumu 61 miliónov Sk tvrdiac, že pre menovaných bola dohodnutá výška provízie 12%, čo zodpovedá sume 7.420.630,55 Sk, z čoho bola vyplatená hore uvedená čiastka 7.220.000,- Sk.

Na základe takto zistených skutočností správca dane podľa žalovaného správne postupoval, keď spomenuté výdavky z daňového základu vylúčil s odôvodnením, že došlo k porušeniu § 24 ods. 1 zák. č. 366/1999 Z.z., a preto jeho odvolanie bolo potrebné v daňovom konaní zamietnuť.

Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca na Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobu z 02.06.2005, ktorá bola postúpená na vybavenie miestne a vecne príslušnému Krajskému súdu v Prešove.

Krajský súd ako súd prvého stupňa po preskúmaní napadnutého rozhodnutia zamietol žalobu na tom základe, že žaloba nie je dôvodná.

Krajský súd z pripojeného administratívneho spisu dospel k obdobným skutkovým zisteniam a tak po stránke procesnej ako aj právne aplikačnej dospel k záveru, že žalovaný neporušil svojim rozhodnutím ani mu predchádzajúcim konaním zákon.

Záverom krajský súd vyslovil, že vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že nebola splnená zákonom požadovaná podmienka, aby vylúčené výdavky boli preukázateľne vynaložené na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov žalobcu ako daňového subjektu.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne včas odvolanie z 22.05.2007. Na prvom mieste vytýkal krajskému súdu, že sa iba okrajovo zaoberal námietkami žalobcu týkajúcimi sa vylúčenia výdavkov titulom provízie z mandátnej zmluvy uzatvorenej so S. G. I. B. a p. R.. P.. Najmä skutočnosť, že niektoré dôkazy boli predložené oneskorene, nie je podľa žalobcu argumentom, aby takto oneskorene predložený dôkaz nebol zobrať do úvahy.

Ďalej žalobca vo všeobecnej rovine vytkol krajskému súdu, že sa nedostatočne zaoberal s obsahom zmluvy o dielo. Žalobca predložil stavebné

povolenie, projektovú dokumentáciu, stavebný denník, faktúry. Žalovaný navyše nechal do úvahy ani iné dôkazy, tzn. znalecký posudok, nájomnú zmluvu, súhlas vlastníka s prerábaním vecí. Tým, že sa žalovaný vôbec nevysporiadal s dôkazmi, je jeho rozhodnutie nesprávne v zmysle § 2 ods. 6, § 15 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 511/1992 Zb.“). Takisto došlo k nedostatočnému a nesprávne vyhodnoteniu dôkazov, nakoľko žalobca počas daňového konania so žalovaným spolupracoval, predkladal a navrhoval dôkazy. Žalobca označil najmä znalecký posudok, nájomnú zmluvu, súhlas vlastníka s realizáciou stavebných prác, potvrdenia dodávateľov energií a iné, pričom všetky tieto dôkazné prostriedky sa nachádzajú v spise.

Vo vzťahu k miestnemu šetreniu vykonanému žalovaným v prevádzkarni S. W. S., s.r.o. žalobca poukázal na tú skutočnosť, že trval, aby žalovaný vykonal dotaz v bratislavskom sídle S. W. S., s.r.o., kde o uvedených zmluvách majú vedomosť.

Takisto žalobca v svojom odvolaní poukázal na údajný výrok (nekonkretizoval, kde a ako mal byť sformulovaný) p. M. F., ktorý mal slúžiť žalovanému ako dôkaz pri vydávaní jeho rozhodnutia.

Rovnako podľa žalobcu rozhodnutie krajského súdu je nepresvedčivé a vychádzalo iba zo zistení žalovaného, ktoré neboli jednoznačne preukázané. Samotné vyhodnotenie dôkazov prvostupňovým súdom považuje žalobca za nedôkladné a nedostatočné s tým, že dôkazy navrhnuté a predložené žalobcom neboli vzaté do úvahy, pričom však žalobca nekonkretizoval, pri vyhodnotení ktorých dôkazov a v čom mal krajský súd pochybiť.

Záverom svojho odvolania žalobca žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že žalobe žalobcu vyhovie a zaviazá ho na náhradu trov konania.

Žalovaný správny orgán v svojom vyjadrení zo dňa 20. júla 2007 navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť. Námietky uplatnené žalobcom v odvolaní označil za neopodstatnené a identické so žalobou.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že

odvolanie bolo podané oprávnenou osobou (účastníkom konania, právnym zástupcom účastníka konania) v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 3 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok krajského súdu je vydaný v súlade so zákonom, a preto ho postupom podľa § 219 v medziach odvolacích dôvodov potvrdil.

Najvyšší súd predovšetkým zdôrazňuje, že s právom účastníka podať odvolanie proti meritórnemu rozsudku prvostupňového súdu je nerozlučne spojená jeho povinnosť v odvolaní presne v zmysle usmernenia obsiahnutého v § 205 ods. 1 O.s.p. špecifikovať právne nedostatky napadnutého rozsudku prvostupňového súdu (tzn. v čom sa napadnutý rozsudok alebo postup súdu považuje za nesprávny), ktorých rozsah je striktne vymedzený v ust. § 205 ods. 2 O.s.p.

Naopak ako na neprípustné so samotnou myšlienkou odvolacieho súdneho konania a práva na súdnu ochranu je potrebné nazerať na to odvolanie alebo na tú jeho časť, v ktorej účastník v nekonkrétnej a súčasne vo všeobecnej rovine polemizuje s nedostatkami správneho rozhodnutia, avšak z týchto svojich úvah nevyvodzuje, v rozpore so zásadou hospodárnosti súdneho konania, argumenty o nesprávnosti odvolaním napadnutého rozsudku alebo o vadách v postupe prvostupňového súdu. Pripustením takéhoto konania by sa vlastne zmarila hlavná úloha súdov, ktorá spočíva v náprave nezákonného stavu v primeranej lehote.

Najvyšší súd musí konštatovať, že obdobne postupoval aj žalobca, lebo po zrekapitulovaní záverov krajského súdu sa predovšetkým venoval opisu konkrétnych nedostatkov postupu a rozhodnutia žalovaného, ale v žiadnom prípade nevzniesol námietky spochybňujúce rozsudok krajského súdu. Tento opis nedostatkov bol navyše doplnený ničím nepodloženou hypotetickou úvahou žalobcu, že ak by krajský súd žalobe vyhovel, potom mohlo nové konanie pre žalobcu priniesť priaznivejšie rozhodnutie.

Už raz spomenuté ustanovenie § 205 ods. 1 a 2 O.s.p. ponúka návod na špecifikáciu základného obsahu a rozsahu odvolacích dôvodov, ktoré môže účastník nespokojný s meritórnym rozsudkom krajského súdu využiť na jeho nápravu v odvolacom konaní. V zmysle uvedeného ustanovenia je povinnosťou účastníka v svojom odvolaní uviesť, v čom napadnutý rozsudok krajského súdu

alebo jeho predchádzajúci postup súdu považuje za nesprávny, pričom odvolanie proti meritórnemu rozsudku možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (viď § 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Iné odôvodnenie je nadbytočné a ako na také odvolací súd nesmie prihliadnuť.

Na základe uvedeného bolo zo strany Najvyššieho súdu vyhodnotené, že jediným nedostatkom krajskému súdu konkrétne vytýkaným zo strany žalobcu bolo to, že nedostatočne a nesprávne vyhodnotil dôkazy, tzn. odvolací dôvod zaraditeľný pod ust. § 205 ods. 1 písm. c) a d) O.s.p.

Nakoľko pri vyhodnotení takejto námietky ide o preskúmanie zákonnosti daňového dokazovania, v ktorom správca dane v zmysle zásady zákonnosti (§ 2 ods. 2 v spoj. s § 29 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov) vykonáva dokazovanie tým spôsobom, že sa zameriava na preukázanie skutočností pre správne určenie daňovej povinnosti, pričom daňový subjekt je zaťažený dôkazným bremenom, potom za situácie, ak žalobca namieta odvolací dôvod podľa § 205 ods. 1 písm. c) a d) O.s.p., musí žalobca veľmi konkrétne uviesť, v čom vidí nesprávnosť súdneho prieskumu postupu žalovaného daňového orgánu, tzn. ktoré z dôkazných prostriedkov, ktoré alebo sám navrhol alebo správca dane mal k dispozícii, neboli ním alebo vykonané alebo po vykonaní neboli riadne zohľadnené a prečo si myslí, že práve takýto postup správcu dane viedol k nesprávnemu zisteniu skutkového stavu.

Najvyšší súd sa však pri tejto námietke musel stotožniť s názorom krajského súdu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno. Z pripojeného daňového spisu je zrejmé, že správca dane zaobstaral dostatočné množstvo nasledovných dôkazných prostriedkov, o ktorých vierohodnosti nemôže byť pochýb (najmä rôzne listiny ako sú rozhodnutia, vyjadrenia alebo stanoviská

orgánov verejnej správy, znalecký posudok, projektová dokumentácia, vypočutie svedkov, zmluvy, účtovné a daňové dokumenty).

Predovšetkým o oprávnenosti výdavkov v sume 3.388.000,- Sk (podľa slov žalobcu použitých na vykonanie opráv nehnuteľnosti – objekt garáží) by bolo možné hovoriť z daňového hľadiska iba v tom prípade, ak by žalobca preukázal svoje vlastnícke alebo iné právo s predmetnou nehnuteľnosťou nakladať ako s vlastnou (najmä leasingové zmluvy), v čom mu však prekážala tá skutočnosť, že v čase vykonávania stavebných činností na objekte garáží bol ako vlastníak zapísaný M. F. A. M.. Vo všeobecnosti sa dá súhlasiť s právnym záverom správcu dane, že ustanovenia Siedmej hlavy Občianskeho zákonníka (najmä jeho § 667 až 669) bránia možnosti vyhlásiť za daňové výdavky náklady nájomcu spojené s opravou prenajatej veci s výnimkou leasingových zmlúv, ktoré aj s prihliadnutím na § 26 ods. 6 písm. e) zák. č. 366/1999 Zb. prelamujú dočasný charakter tohto právneho inštitútu.

Skutočnosť, že osoba vlastníka bola totožná s osobou konateľa žalobcu, ktorý si prenajíma za takýchto okolností od svojho konateľa priestory s akútnou nutnosťou vykonania dodatočných stavebných úprav (resp. opráv), je opodstatneným zdrojom pochybností o racionálnosti takéhoto nájomného vzťahu, ktorý môže smerovať k zastretiu (simulácii) nutnosti vykonania opráv, ktoré však mal logicky vykonať vlastníak prenajímanej veci a nie ich naopak prenášať na iný podnikateľský subjekt vrátane otázky znášania nákladov s tým vyvolaných.

Navyše na výdavky v hodnote 3.388.000,- Sk by bolo možné nazerať v zmysle § 24 ods. 1 zák. č. 366/1999 Z.z. o daniach z príjmov ako na výdavky spojené s realizáciou opráv stavby iba v tom prípade, ak by z pohľadu svojej hodnoty alebo účelu nesignalizovali, že už ide o technické zhodnotenie stavby v zmysle § 33 cit. zákona.

Podľa § 33 ods. 1 a 2 zák. č. 366/1999 Z.z. o daniach z príjmov sa technickým zhodnotením na účely tohto zákona rozumejú výdavky na dokončené nadstavby, prístavby a stavebné úpravy, rekonštrukcie a modernizácie prevyšujúce pri jednotlivom hmotnom majetku a nehmotnom majetku 20.000,- Sk v úhrne za zdaňovacie obdobie, pričom pod pojmom rekonštrukcia zák. č. 366/1999 Z.z. chápe také zásahy do hmotného majetku, ktoré majú za následok zmenu jeho účelu použitia, kvalitatívnu zmenu jeho výkonnosti alebo technických parametrov. Za zmenu technických parametrov

nemožno považovať zámenu použitého materiálu pri dodržaní jeho porovnateľných vlastností.

Správne správca dane vyvodil záver, že nie je možné na stavebné činnosti, ktoré u žalobcu jednoznačne smerovali k zmene účelu použitia stavby – objektu garáží, ku kvalitatívnej zmene jeho výkonnosti alebo technických parametrov (viď najmä činnosti spojené s inštaláciou plynového kúrenia zachytené v prílohe č. 54 daňového spisu, znižovanie stropov, stanovisko znalca a iné) nazerať ako na bežné opravy, ale svojím finančným rozsahom ako aj sledovaným obsahom je nutné ich zaradiť pod pojem rekonštrukcia so všetkými z toho vyplývajúcimi následkami. Preto v tejto časti neuznaných nákladov Najvyšší súd musel námietku žalobcu o nedostatočne zistenom stave zamietnuť ako právne irelevantnú.

Rovnako musel Najvyšší súd postupovať aj v prípade sprostredkovateľských odmien neuznaných správcom dane vo výške 1.080.000,- Sk a 7.220.000,- Sk (tu vrátane marketingu a reklamných činností). Základným momentom v preukazovaní oprávnenosti a dôvodov vyplatenia uvedených čiastok bolo osobné stretnutie konateľa žalobcu, p. F. s p. R. P. (viď zápisnicu správcu dane zo dňa 15.11.2004), kde nielen p. P. vyhlásil, že nepozná p. F., ale tiež p. F., ako štatutárny orgán žalobcu uviedol, že menovaných nepozná, nevstúpil s nimi do žiadnych vzťahov a ani peniaze im nevyplatil.

Podľa Najvyššieho súdu s rovnako závažnými následkami je nutné pristupovať k vyhodnoteniu miestneho šetrenia vykonaného správcom dane v S. W. S. spol. s r.o. dňa 10.09.2004 (príloha č. 28), lebo ide o veľmi relevantný dôkazný prostriedok. Naopak nič nebránilo žalobcovi, aby navrhol vypočítanie ním označených svedkov v bratislavskej centrále uvedenej obchodnej spoločnosti. To však nevykonal, navyše počas daňového konania predložil všeobecne formulované písomné vyhlásenia jednotlivcov, že S. K., spol. s r.o., Z., C., spol. s r.o. S., a ďalej p. T. S., J. a Š. R., B. (všetko *príloha č. 67 až 70 daňového spisu*), boli počiatkom roku 2002 oslovení S. G. I. B., s.r.o., ktoré však vo vzťahu k preukazovaným skutočnostiam (naplnenie predmetu zmluvy) nemajú vypovedaciu schopnosť.

Preto aj v tejto časti neuznaných nákladov Najvyšší súd musel námietku žalobcu o nedostatočne zistenom stave, resp. o nevykonaní navrhovaného vypočítania pracovníkov bratislavskej centrály S. W. S., spol. s r.o. zamietnuť ako právne irelevantnú. K ostatným odvolacím námietkam žalobcu Najvyšší

súd neprihliadol, lebo, ak už bolo odôvodnené, nespĺnili zákonom predpísané náležitosti.

Navyše námietka žalobcu smerujúca k dôkazným prostriedkom opomenutým krajským súdom nešpecifikovala, ktoré z dôkazných prostriedkov navrhnutých žalobcom mal krajský súd opomenúť, resp. prečo sa nimi mal zaoberať. Na druhej strane musí žalobca zobrať do pozornosti tú skutočnosť, že krajský súd vo svojom odôvodnení ani netvrdil, že je nutné na niektoré zo žalobcom navrhnutých dôkazných prostriedkov prihliadnuť (napríklad nájomná zmluva, stavebné povolenie, projektová dokumentácia, súhlas vlastníka s prerábaním veci, vyjadrenie dodávateľov energií, poprípade stavebný denník, faktúry alebo potvrdenie M. P.), lebo krajský súd len potvrdil logický záver žalovaného, že v tomto prípade išlo o skupinu dôkazných prostriedkov, ktoré nemohli potvrdiť, že činnosti späté s výdavkami sa nielen skutočne aj stali, ale aj boli vynaložené spôsobom, ktorý zák. č. 366/1999 Z.z. pre ne predpisuje.

Na základe citovaných právnych záverov a skutočností dospel Najvyšší súd k záveru, že správca dane správne postupoval, keď spomenuté výdavky z daňového základu vylúčil s odôvodnením, že došlo k porušeniu § 24 ods. 1 zák. č. 366/1999 Z.z., a preto jeho rozhodnutie bolo žalovaným v odvolacom konaní potvrdené v zmysle zákona.

Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 3 O.s.p. rozhodol s prihliadnutím na zákonné podmienky v § 156 ods. 3 O.s.p. bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (povinnosť zaplatiť daň v režime dane z príjmu vyplýva z verejnoprávných vzťahov), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností ako aj s prihliadnutím na odvolacie dôvody žalobcu Najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého neúspešnému žalobcovi právo na úplnú náhradu trov tohto konania nevzniklo.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku **n i e j e** prípustný opravný prostriedok (§ 246c O.s.p.).

V Bratislave, dňa 13. mája 2008

JUDr. Anna Elexová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :
Anna Koláriková